

CAROL WYER

Sorozatgyilkosos thriller,
amit nem tudsz majd letenni.

AZ ELVESZETT KISLÁNY

Robyn Carter felügyelő • 1.

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

CAROL WYER

**AZ
ELVESZETT
KISLÁNY**

Robyn Carter felügyelő •1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

PROLÓGUS

ALICE BÁRHOGY IS PRÓBÁLT SZABADULNI A ROSSZ ELŐÉRZETTŐL, az egész este ott motoszkált a fejében. Újra meg fog történni – a fiú nincs is a házban, mégis tudta. Egyszerűen érezte. Félelmében olyan erősen magához szorította Nyuszi uraságot, hogy az felmordult. A tévében éppen rajzfilmet adtak – egy madár ugrott félre gyors mozdulattal, egy rakéta meghajtású korcsolyával száguldó prérifarkas pedig bezuhant a szakadékba. Alice most ezen sem tudott nevetni.

Az anyja besietett a szobába; a hosszú ruhájában úgy festett, akár egy hercegnő.

– Reggel találkozunk, kicsim. Aludj jól!

Lehajolt, apró csókot lehelt a lánya arcára, majd egy kósza tincset oldalra simított. Belenézett abba a nagy, világoskék szempárba, a tekintete elidőzött a hosszú, sötét pillákon, és áradó szeretettel csodálta a lányt. Megsimította Alice homlokát, és odasúgta:

– Jó éjt, angyalom! – Azután elhúzódott, maga mögött hagyva a citrom, a bergamott és a narancs illatának kellemes egyvelegét. Ez az illat általában megnyugtatta Alice-t, de aznap este semmivel sem lehetett csillapítani a szívét. Nem akart egyedül maradni abban a hatalmas, háromszintes házban egy tizennégy éves sápadt góttal, aki

a szemét olyan vastagon húzta ki fekete szemceruzával, hogy úgy festett, akár egy élőhalott. Alice még jobban belesüppedt a székre, és egyik karjával magához ölelte a plüssállatkáját, Nyuszi uraságot.

– Muszáj menned? – kérdezte félszegen.

Az anyja hangulata azonnal megváltozott.

– Persze hogy muszáj. Te is tudod. Paul esélyes a legjobb férfi főszereplő díjára. De ezt már megbeszéltük. – Felemelte a hangját, mint mindig, amikor bosszús. Alice anyukája már csak ilyen volt: egyik pillanatban boldog és szerethető, a következőben rideg és kiállhatatlan. – Megbeszéltük, amikor fürödtél. Tudom, hogy sok minden megváltozott azzal, hogy ideköltöttünk, de idővel te is megszokod. Muszáj lesz megszoknod. Még csak három hét telt el. Egy darabig még furcsa lesz. Légy szíves, ne akadékoskodj, és egy kicsit erőltess meg magad. Natasha meg tudom, hogy fura szerzet, de nagyon szeret téged. Nem nagyon mutatja ki az érzéseit, de Paul azt mondta, hogy igazán kedvel téged. És ő lesz majd a nővéred, ha Paul meg én összeházasodunk.

Alice borzongott a gondolattól, hogy valaki apu helyébe lép, de tudta, hogy ez ellen semmit sem tehet. Éppen eleget duzzogott és sírt miatta, de anyu csak ráripakodott, hogy ne viselkedjen úgy, mint egy elkényeztetett pólyás. Nem volt már sok az esküvőig. „Viharos szerelem” – így jellemezte az anyja. Alice erre magában morgott. Hogyan felejtette el aput ilyen gyorsan? Egy év sem telt el azóta, hogy aput megölték, amikor az anyja találkozott Paullal, és azonnal fülig beleszeretett. Paul valósággal elhalmozta ajándékokkal, például azzal a gyönyörű kristály karkötővel, amit most is viselt. Három hónapja sem jártak, amikor már felajánlotta nekik, hogy költözzenek hozzá a farmházba, ahol a két tinédzser gyerekével, Natashával és Lucasszal élt.

– Nem akarok elköltözni – nyafogott Alice, amikor az anyja bejelentette a hírt. – Ez az otthonom. Ebben a házban laktunk veled és apuval.

Az anyja megfogta a csuklóját, és a szemébe nézett.

– Tudom, hogy ez nem könnyű neked, de hidd el, nekem is borzasztó volt. Hiányzik az apád. Annyira hiányzik, hogy képtelen vagyok egyedül élni, és azért küzdeni, hogy valahogy eltartsam magunkat. Paul rendes ember. Jólelkű, és mindkettőnknek gondját fogja viselni. Nagyon gazdag. Gyönyörű háza van egy erdőszéli tó mellett, ahol még istálló is van. Még pónik is vannak! Melyik kislány ne akarna egy óriási házban, hatalmas hálószobában lakni, és pónin lovagolni?

Az az igazság, hogy Alice nem bánta, hol lakik, amíg anyuval együtt lehet. De mióta megismerte Pault, anyu valahogy már nem foglalkozott vele annyit. Amikor Paul látogatóba jött hozzájuk, kizavarta őt a szobájából, és már nem Alice-ről és anyuról, hanem Paul-ról és anyuról szóltak a napjaik. Mindennap egyre távolabb kerültek egymástól.

Alice nagyon szerette volna, hogy anyuval és apuval újra együtt legyenek, de hiába imádkozott minden este a csodáért, az sosem következett be. Egy apró csoda azért mégis történt: Nyuszi uraság egy napon megszólalt. Beszélni kezdett hozzá, éppen azután, hogy Paul megjelent az életükben. Ő sem szerette Pault. Amint Nyuszi uraság megszólalt, Alice azonnal tudta, hogy apunak így sikerült megoldania, hogy visszajöjjen, és vele lehessen. Bárcsak anyuhoz is visz-sza tudott volna jönni valahogy. Szörnyű volt az életük nélküle – anyu örökké sírt, és semmihez nem volt kedve, így a lakást lassan elárasztotta a kosz. Alice tudta, hogy anyu szereti Pault. Nagyon is. Paul kedves mosolyú, magas ember volt. Nem úgy beszélt Alice-szel,

mint egy kisgyerekekkel. Egyszer azt mondta neki, hogy sosem próbál az apja helyébe lépni, de mindig vigyázni fog rá, és bármit kérhet tőle, azt megteszi neki. Nyuszi uraság nem hitt neki. Alice sem.

Újra az anyjára nézett, akinek az arca közben ismét felragyogott a gondolattól, hogy egy hatalmas filmes díjátadóra mehet. A kislány megszorította Nyuszi uraság hosszú fülét. A kis nyuszi odalapult Alice-hez, mintha így viszonzta volna az ölelést. Aputól kapta azt a plüssöt, és nagyon szerette. Mióta az apró csoda megtörtént, mindenhová magával hurcolta. Nyuszi uraság a barátja és a bizalmasa volt, valaki, aki mindig nyugalmat hozott a lelkébe, ha valami aggasztotta vagy felzaklatta. Alice sokat beszélt a játékhoz, és figyelmesen hallgatta Nyuszi uraságot, aki az apja hangján szólt hozzá. Most éppen egykedvűen bámult bele a messzeségbe, ügyet sem vetve a beszélgetésre.

Az anyja a gránit konyhapulthoz lépett, felvette a hosszú, aranyláncon csüngő alkalmi táskáját, majd újra a kuckó felé pillantott.

– Ugye jól viselkedsz, és nem okozol gondot Natashának? Elöl van, a szobában filmezik. Ha kell valami, szólj neki.

Alice bólintott.

– És Lucas? – kérdezte vékony hangon.

– Lucas bent van a faluban, és a barátjánál, Dannél alszik. Szeretted volna, ha ő is itthon marad?

A kislány a fejét rázta. Bármit, csak azt ne! A múltkori óta félt tőle.

– Ne menj még, anyu! – kiáltott fel Alice, ahogy a félelem az apró szívébe markolt.

Az anyja megtorpant a konyhaajtóban.

– Ne butáskodj! Nagylány vagy már. Szokj hozzá, hogy néha egyedül hagylak. Mire felébredsz, itthon leszünk, úgyhogy elég

ebből a butaságból. Ha befejezted a mesét, menj aludni, és ne boszszantsd Natashát. Mutasd meg neki, milyen ügyes nagylány vagy.

Alice még szólni akart, de az anyja kilibbent az ajtón, és a kislány ottmaradt egyedül a képernyő előtt, a hatalmas széken kuporogva. Hallotta az odaszűrődő beszélgetést. Paul éppen azt mondta Natashának, hogy telefonáljon, ha valami baj van. Natasha válaszul motyogott valamit. A nehéz bejárati ajtó becsukódott, és Natasha magára maradt a kislánnyal, miközben a gyalogkakukk diadalmasan ünnepelte, hogy ismét túljárt Vili eszén. Alice azt kívánta, bárcsak ő is olyan gyorsan futna, mint a gyalogkakukk. Akkor Lucas sosem érné utol. Gyorsan elhessegette magától Lucas gondolatát. Elvégre nem volt otthon, emiatt nem kellett aggódnia.

A kuckó volt annak a hatalmas háznak a legbarátságosabb helyisége. Tulajdonképpen a konyha folytatása volt, a dekorral harmonizáló, halványzöld, rugós kanapékkal és egy akkora tévével, mint az egész fal. Alice szívesebben töltötte itt az idejét, mint a nappaliban, ahol hatalmas díványok terpeszkedtek egymással szemben az óriási kandalló előtt, és ahol mindenütt kínai vázák sorakoztak, rajtuk a semmibe bámuló, sápadt asszonyokkal. Nem szerette a viktoriánus stílusú, fapadlós télikertet sem, mert azoktól a hatalmas ablakoktól úgy érezte magát, mintha aranyhal volna egy akváriumban. A zene-szalomon sem talált semmi örömet, noha egyszer-kétszer megpróbált lejátszani néhány hangot a zongorán.

Az édesanyja általában a konyhában töltötte az idejét, Alice pedig szeretett a közelében lenni, még úgy is, ha csak éppen ott tévézett mögöttük, míg az anyja Paullal borozgatott. Natasha tizennégy éves volt, és legtöbbször elhúzódott a szobájába, ahol a feketére festett szemével sértettséggel és a tinédzserekre jellemző szorongással teli pillantást vetett mindenkire, aki a közelébe merészkedett. Lucas

sem járt sokat a kuckóba – szívesebben maradt a saját szobájában, ahol úgy bömböltette a rockzenét, hogy abba az egész ház beleremegett. Az év nagy részét mindkét gyerek bentlakásos iskolában töltötte, de most a szünidőre hazajöttek.

Alice-nek még nem sikerült eldöntenie, hogy mennyire találja barátságosnak Natashát. Az a lány ugyanis alig mosolygott, és mintha tudomást sem vett volna a körülötte zajló dolgokról, különösen Alice-ről és anyuról, néha meg mintha sóvárgó pillantással figyelte volna őket, mint egy kiskutyát, ami szeretne barátkozni, csak nem tudja, hogyan fogjon hozzá. És mielőtt bárki valahogy reagálhatott volna erre, a pillantás eltűnt, és Natasha visszabújt a sápadt, kifejezéstelen álarc mögé. Valószínűleg nem vágyott arra, hogy kistestvért kapjon.

Aztán ott volt még Lucas. Alice testén végigfutott a borzongás. Először kedvesnek tűnt. A korához képest apró termetű volt, a bőrére pattanásos hegek borították, a szeme, mint a szén, a szája pedig gonosz mosolyra húzódtott, amikor az embert figyelte. Amikor Alice először megérkezett a házba, Lucas tetőtől talpig alaposan végigmérte, majd a fejét oldalra biccentve kijelentette, hogy örülne, ha kapna egy kishúgot. Alice akkor azt gondolta, hogy ez jó dolog. De az még azelőtt volt. Azelőtt a borzalmas este előtt, amikor azt tette vele.

A mese véget ért, és Alice kikapcsolta a tévét. A konyhában még égett az Aga tűzhely, ami kellemes meleggel árasztotta el a helyiséget. Annyira más volt az a ház, mint ahol Alice és anyu azelőtt laktak, hogy anyu megismerkedett Paullal. Az a hely nem volt ilyen óriási, és a bútorok is ócskák voltak, Alice mégis jobban szerette. Hiszen ott ő, anyu és apu együtt laktak a baleset előtt. Magához ölelte a nyusziját, és elindult a szobájába, ami fent volt a második emeleten,

távol mindenkitől. Szerette, hogy ott a szobája. Odafent elbújhatott mindenki elől, és nyugodtan beszélgethetett Nyuszi urasággal.

A szobáját rózsaszínre festették ki, és minden a hercegnőről szólt. Egy kislány szobájához képest szokatlan rend volt, de Alice szerette a játékait és a babáit felsorakoztatni a tulsó polcon, a saját fürdőszobája ajtaja mellett. A másik oldalon jókora ruhásszekrények magasodtak, és ezt leszámítva már csak az ágy, egy éjjeliszekrény és egy fésülködőasztal volt minden berendezés, rajta gondosan elrendezett kerámiaállatkákkal. Alice elpakolta az ágyról a ceruzákat és a színezőt, amikkel korábban elfoglalta magát. A színes ceruzákat növekvő sorrendbe rendezte el az éjjeliszekrényen. Azután lehúzta az ágytakarót, bebújtatta az ágyba Nyuszi uraságot, majd levette a papucsát, és maga is befeküdt a plüssállatka mellé. Az éjjeli lámpát égve hagyta, és úgy figyelte a falakra vetülő árnyékokat.

A sötétség mindig is jó barátja volt. Azelőtt mindig szerette a sötétséget – belesimult a feketeségbe, és hallgatta a nyuszi halk szavait, amíg el nem nyomta az álom. De az óta az éjszaka óta sokkal óvatosabb lett, és inkább égve hagyta a baglyos éjjeli lámpát, néha pedig egészen betemette magát a rózsaszín, virágmintás takaró alá.

Ma éjszaka nem történhet meg. Lucas nincs itthon. Biztonságban van. Megölelte Nyuszi uraságot, és jó éjt kívánt neki. A kis plüss válszul elmondta neki, hogy szerinte anyu gyönyörűen festett abban a ruhában, és hogy egyszer Alice is ilyen ruhában megy majd a bálba, és olyan lesz benne, mint egy hercegnő. A kislány erre még jobban megölelte a barátját. Biztos volt benne, hogy Nyuszi uraság is azt szerette volna, ha anyu aznap éjjel otthon marad.

Már éppen elnyomta volna az álom, amikor felriadt a lépcső nyirkosságára. Nyuszi uraság rémülten ült fel. Alice a takaró alá bújtatta

a nyulat. A vér előntötte a fülét, és olyan erővel lüktetett, hogy minden más hangot elnyomott.

Elárasztották a gondolatok.

Valaki jön.

Az ötödik lépcső mindig nyikorog egy kicsit, ha valaki rálép. Azt hallotta az előbb.

Ki akart menni a mosdóba. Mégsem pisilhet be az ágyba, elvégre már nagylány. Három hónap múlva kilenc lesz. Minden erejével a hólyagját csillapította, amikor a szoba ajtaja kinyílt, és egy suttozó hang szólalt meg.

– Jövök játszani. Készen állsz?

Alice egész testében remegni kezdett. Újra megtörténik. Bebújt a takaró alá, és elfojtott sikoly szakadt ki belőle, amikor érezte, hogy valaki lehúzza róla az óvó leplet. Összeszorította a szemét, és apró labdává gömbölyödött. Hideg kéz ért a vállához. Még jobban összehúzta magát.

– Gyere, húgi! Megint a titkos játékunkat fogjuk játszani. Kelj fel, tudom, hogy élvezni fogod.

A kéz most megfogta és a csípője fölé húzta a hálóingjét. Érezte a hideg levegőt a fenekén. Könnyes szemmel próbált elhúzódni, mire a tenyér nagyot csattant az oldalán.

– Ne ellenkezz! Úgysem hall senki.

A fiú megragadta Alice-t, és addig rángatta a lábát, amíg a kislány a hátára fordult, és belenézett a lélektelen szempárba.

– Így mindjárt jobb. Most szépen játszani fogunk – mondta Lucas. Az egyik ujjával végigsimított Alice arcán. A leheletébe alkohol szaga keveredett. Anyunak is volt néha ilyen szaga. Olyankor általában kedvesebb lett, és amikor odalent egész este borozgattak, lefekvés előtt mindig feljött, és megpuszilta a lánya homlokát. De ez

most más. Lucas lehelete fanyar volt, és Alice elkapta a fejét. A fiút ez nem zavarta. Közelebb hajolt, és kissé fátyolos tekintettel a fülébe motyogott.

– Nagyon szép vagy. Tökéletes. Örülök, hogy ilyen csinos kishúgom lesz.

Alice visszatartotta a lélegzetét, amíg Lucas beszélt. A szíve kalapált a mellkasában.

Érezte, ahogy Lucas nekinyomja az ágyékát, és pontosan tudta, mi következik. Ugyanaz, mint legutóbb, amikor anyu és Paul vacsorázni mentek. Akkor Lucasnak vissza kellett vonulnia, mert anyuék hamarabb hazajöttek. De mielőtt kiment a szobából, megfenyegette, ezért Alice senkinek nem árulta el, mi történt azon az estén. Az elméje mélyen eltemette az emlékek egy részét, és azt remélte, még egyszer nem fordul elő, de ahogy most érezte Lucas melegségét a vékony hálóingén keresztül, tudta, hogy ezúttal nem lesz akkora szerencséje.

– Ugye tudod, mit kell tenned? Ha nem csinálod, akkor végignézheted, ahogy letépem a nyuszid fejét, aztán kibelezem. Ugye nem szeretnéd, hogy Nyuszi meghaljon? – A szája aljas mosolyra húzódott.

Legutóbb is ugyanezzel fenyegetőzött. Hogy letépi Nyuszi uraság füleit, ha nem megy bele a kis játékba. De nem veszítheti el azt a nyulat. Nem maradt semmi más apuból.

A könnyeivel küszködött.

Lucas mindvégig a szemébe nézett, miközben kioldotta a tréningnadrágját.

– Mehet, húgi?

Egyetlen mozdulattal lerántotta magáról a nadrágot és az alsónadrágot, kiszabadítva ezzel a hímvesszőjét, majd visszamászott Alice-re.

– Gyerünk, fogd meg! – Megragadta és magához húzta a lány kezét. – Fogd meg! – sziszegte. – Alice kinyitotta az ujjait, és megmarkolta a hímtagot. Lucas felnyögött.

– Ez az! Húzogasd, ahogy a múltkor mutattam!

Alice tette, amit parancsoltak neki.

– Nem, nem jó! – csattant fel egyszer csak Lucas, amikor a meervedése csökkenni kezdett. – Rosszul csinálod! – Megragadta Alice csípőjét, egyetlen könnyed mozdulattal hanyatt fordult, és szorosan magához ölelte a kislányt. Ahogy a bőrén megérezte Alice meztelenségét, új gondolata támadt, amitől elmosolyodott.

– Nem fog fájni. Ez lesz a mi kis titkunk, a különleges testvéri kötelékünk – suttogetta.

Az egyik ujját matatva-keresve Alice-be vezette. A kislány annyira rettegett, hogy mozdulni sem mert, így hamarosan egy második ujj feszítette és tágította. Hatalmas könnyecseppek szöktek a szemébe. Le akarta állítani Lucast, de nem jött értelmes szó a nyelvére.

Küzdött és fészkelődött, de a fiú sokkal erősebb volt. Fájt, amit tett. Alice éppen felsikoltott volna, amikor meghallotta apu hangját. Nagyon mérges volt Lucasra. Lucasnak nem szabadna ezt tennie. Nyuszi uraság időközben Alice lábához kúszott, ahonnan elszántan a lány szemébe nézett. Valami fontosat akart mondani az éjjeliszekrényről. Alice pedig figyelt. A könnyei elapadtak, és helyette valami más árasztotta el – mindent elsöprő, fékezhetetlen erő. Nem engedti, hogy Lucas ezt tegye vele. Lucas most éppen behunyt szemmel, torokhangon nyögött az élvezettől. Alice kihasználta a pillanatot, és amikor Nyuszi azt kiáltotta, „most!”, az asztal irányába nyúlt. Ezzel elhúzódott Lucastól, és megzavarta a fiút. Lucas szeme kipattant, és ijedtében felüvöltött, amikor Alice a kihegyezett piros ceruzát megragadta, és hatalmas lendülettel a fiú bal szemébe állította.

ELSŐ FEJEZET

ROBYN CARTER AZ ÖTÉVES EZÜST POLÓJÁBÓL VÁRTA, hogy kinyíljon a bejárati ajtó – nem üthette el az időt olvasással vagy rejtvényfejtéssel, mert minden percben készen kellett állnia. A kamerája az anyósülésen pihent egy müzliszeletes papír társaságában.

Terence Smith a Rosewood Avenue 52 szám alatt tartózkodott. Ő volt Robyn célpontja, akit le kellett fülelnie. Terence kárigényt jelentett a biztosítónál – állítólag megsérült a háta, amikor hordókat pakolt egy kocsmában. Az igényrel kapcsolatban valamiért gyanút fogott a biztosító, és felbérelte az R&J Társaságot, hogy járjanak utána az esetnek.

Robyn hét óta a kocsiban ücsörgött, és az ajtót bámulta. A munkája javarészt házak és munkahelyek előtti várakozásból állt, és néha borzasztóan unalmas tudott lenni, de nem bánta. Ráért, és volt türelme; a rendőrségnél eleget fejleszthette ezen képességét.

Az órájára pillantott – még tizenhat éves korában kapta a szüleitől, mert borzasztóan bosszantotta őket, hogy a lányuk képtelen beosztani az idejét. Az egyszerű, fehér számlapos, aranymutatós óra pontosan mutatta az időt. Sosem hagyta cserben a gazdáját. Robyn innen tudta például, hogy hány óra hány perckor gázolta el egy részeg kamionsofőr a szüleit, amikor kivitték Rufust, a kutyájukat

sétálni. Pontosan tudta, dr. Mahmoud mikor közölte vele, hogy gyereket vár. Még azt is tudta, hánykor rohant vissza a marrákesi hotel-szobába, hogy a katonai hírszerzésnél dolgozó vőlegényével közölje a hírt. De Davies még nem ért vissza addigra; egy informátorral találkozott, aki tudta néhány katonai sejt pontos helyét. Robyn izgatottan várt, és közben elképzelte, milyen arcot vág majd a vőlegénye, amikor közli vele a hírt. Azt is tudta, mikor csöngött a telefon, és a letört hang mikor közölte vele, hogy Daviest megtámadták és megölték Marrákesben. És azt is percre pontosan tudta, mikor szűnt meg benne az az apró kis élet. Mintha mindez egy örökkévalósággal ezelőtt történt volna. Azóta sokat változott. A gondolataiban elmerülve dörzsölte az óra bőrpántját, amikor megnézte az időt. Pontosan kilenc óra harminc volt, amikor a férfi kilépett az otthonából.

Robyn harminc méterre parkolt. A társa, Ross, a másik irányban várakozott, hogy bármerre is kanyarodjon ki a célpont, ne veszítsek szem elől.

Robyn felkapta az ülésről a kameráját, és megnyomta a *felvétel* gombot. Terence Smith egy ötvenes éveiben járó köpcös, kopaszodó fickó volt. Magabiztos léptekkel, füttyörészve baktatott a Ford Mondeójához. Ahogy a kocsijához lépett, a kulcs zörögve a földre hullott a kezéből. A férfi fürge mozdulattal lehajolt, felkapta a kulcsot, aztán kinyitotta az ajtót, és bepattant a kocsiba.

– Megvagy! – motyogta Robyn, miközben videóra vette, ahogy a pasas bármilyen fájdalomra utaló jel vagy korlátozott mozgás nélkül autóba ül.

Egész héten a férfi nyomában járt, és már azt is lefilmezte, ahogy vásárolni megy, majd a boltból két jókora szatyorral lép elő, amiket könnyed mozdulattal a csomagtartóba tesz.

Robyn letette a kamerát, mert követni akarta Terence-t. Úgy sejtette, hogy a Koszos Kacsába megy, egy lepukkant kocsmába, ahol részmunkaidőben pultosként dolgozott. Kis szerencsével lebuktatta magát azzal, hogy hordót cserél. És éppen ahogy számított rá, Terence autója elhaladt az övé mellett, Robyn pedig beindította a Polo motorját, hogy biztonságos távolságból követhesse a célpontot.

A hűtlen férjek megfigyelésével ellentétben a biztosítási kárigényeknél heteken, néha hónapokon át kellett naphosszat figyelni a kárigényt benyújtót. Robyn elfogadta az ilyen esetekkel járó unalmat, és csakis arra koncentrált, hogy elérje a kívánt eredményt. Mindig is az eredmények mozgatták. Le akarta buktatni a fickót, és nem számított, a szükséges bizonyítékhoz mennyi ideig kell követnie. Megelőzött egy csigatempóban haladó Toyota Priust, majd lassított a Ford Mondeo mögött. Nem félt attól, hogy észreveszik. Tökélyre fejlesztette az elvegyülés képességét, valóságos kaméleon volt. Sem ő, sem az autója nem keltett feltűnést. A műszerfalon felvillanó üzenet hívást jelzett.

– Helló, Ross!

Egy sok évtizedes dohányzástól reszelőssé vált hang morgott vissza.

– Úgy látszik, megint te nyertél. Tiéd a pálya, visszamegyek az irodába.

– Jól van, megyek majd én is. Később találkozunk.

– Nem fogunk. Este Robert Brannigan körmére nézek. A felesége ma betelefonált az irodába, és azt mondta, hogy a pasas este elmegy a barátaival, de szerinte az új nőjével találkozik. Abból gondolja, hogy Robert új nadrágot és új parfümöt vett magának. Ezt már korábban is eljátszotta, ezért ilyen gyanakvó az asszony.

– Akkor hajrá! Az ilyesmi amúgy sem a kedvenc munkám. – Robyn gyűlölte közölni a megbízóval, hogy mindvégig igaza volt, és gyűlölt terhelő fotókat küldeni e-mailben, mert tudta, hogy ezzel ő üti az utolsó szeget a kapcsolat koporsójába.

– Ez csak munka. Egy idő után megedzödsz. Bár Robert Brannigan elnézve, őszintén meg lennék lepve, ha kiderülne, hogy viszonya van. Az a fickó a világ egyik legrandább embere. Mégis ki hagy ná neki, hogy megdugja?

– A nőket a hatalom veszi le a lábáról. Talán ez az oka. Gondolj bele, hány ocsmány popsztárnak meg politikusnak van bombázó barátnője. Robert önkormányzati képviselő. Gondolom, valakinek bejön, hogy fontos döntéseket hoz a fekvőrendőrkőről meg a szemét-újrahasznosításról, és már alig várja, hogy ágyba bújhasson vele.

Ross is átvette Robyn hangvételét, és egyetértően gúnyolódott.

– Igazad lehet. Vagy valami vén nyanya rokkantkártyát akar magának, hogy közelebb parkolhasson a bolthoz. – Jót nevetett a saját ötletén. – Na, jól van, holnap beszélünk. Remélem, a kocsmában egy hordó bizonyítékot hord majd neked a pasas.

Ross letette, Robyn pedig a fejét ingatta a borzasztó szóviccen. Ross nem az a fajta, akivel az ember hosszas beszélgetéseket folytat. Unokatestvérek voltak, de Ross jó tíz évvel idősebb volt Robynnál, már az ötvenhez közelített. Az arca barátságos is tudott lenni – a vas-kos szemöldöke alatt olyankor vidáman csillogott a zöld szeme –, leggyakrabban mégis egykedvű, érzelemmentes arcot vágott. Sötét, ősz szálakkal tarkított haja önálló életet élt, és hiába fésülte, mindig az égnek meredtek a tincsei, amitől örökké ápolatlannak és butának tűnt. Ez a külső roppant megtévesztő volt, mert valójában éles ész és látás volt, amit elleplezett.

Robyn nagyra tartotta az unokabátyját. Ő volt vele, amikor Marokkóból ön maga árnyékaként hazatért az Egyesült Királyságba. A szerelmét és a meg nem született gyermekét olyan gyorsan elragadták tőle, hogy az elméje és a lelke darabokra tört. Idő kellett a gyógyuláshoz. Szabadságra ment a rendőrségtől – pedig azelőtt nagyon szerette azt a munkát. Akkoriban Ross és a felesége, Jeanette viselték gondját, ők nyugtatták a lelkét. A mindig gyakorlatias Ross ekkor ajánlotta fel, hogy egy időre beállhatna mellé magánnyomozónak, amíg újra képes nem lesz visszatérni a rendőrséghez. Robyn valóságos mentőövet kapott ezzel. El is kezdett dolgozni Ross nyomozóirodájának. A munka változatos volt, de nem túl megerőltető – a munkaidő borzalmas, mert mellette semmi ideje nem jutott társasági életet élni, és legtöbbször olyan feladatokat kapott, amiben az égvilágon senkihez nem kellett szólnia. Más szóval tökéletes volt neki.

Belepillantott a tükörbe. A Prius eltűnt a láthatárról, mostanra biztosan egy egész kocsisort összegyűjtött maga mögött. Közeledtek a Koszos Kacsához, ezért lemaradt, és hagyta, hogy Terence Smith indexeljen, majd beforduljon a parkolóba. Robyn ezután elhajtott a hely előtt, és kicsit odébb tette le az autót. Elindította a telefonján a felvételt, várt még öt percut, aztán jegyzetömbbel és tollal a kezében elindult a kocsmába.

Terence a pult mögött állt, és egy húszas éveie elején járó lánnyal beszélgetett. A lány erős sminket viselt, és egy olyan szoknyát, amire Robyn anyja azt mondaná, hogy az már nem is mini, hanem csak „mi”. A gondolata egy pillanatra az anyjára és az élettel teli nevetésére terelődött. A szülei igazán élvezték az életet, a házukat mindig nevetés töltötte meg. Robynnak boldog gyerekkora volt. De most

nem ért rá ezen merengeni. A fejét rázva elhessegette magától a gondolatot, aztán a pulthoz lépett, ahol Terence egy rövid pillantással végigmérte.

– Mit adhatok, drágám? – kérdezte.

– Narancslevet – hangzott a válasz. A férfi bólintott, és elfordult. Nem sokat foglalkozott Robynnal. El volt merülve egy beszélgetésben egy vendégről, aki ráhajtott az egyik fiatal kollégájára.

– Rohadt kis seggfej. Fogadjunk, hogy nő is volt – jegyezte meg Terence, miközben kitöltötte a narancslevet.

A poharat aztán egy alátéttel Robyn elé tette.

– Két font ötven, drágám – mondta, majd elvette a kirakott érméket, aztán két másik vendéghez fordult, akik lelkesen üdvözölték.

– Mizu, Smithy? Szombaton jössz akkor a meccsre?

– Megyek, ja – felelte Terence. – Jó kis derbi lesz, ezek a sandtowniak könyörtelen rohadékok. Szerintem megpróbálnak bedarálni minket. Inkább számítok durva rugdalózásra, mint baráti focira. Szerencsére jó kondiban vagyok. – Vgyorogva befeszítette a bicepszt. – Ma harminc kilóval emeltem. A szart is kiverem abból az okostojás középpályásból. Ha a héten is bepróbálkozik valamivel, orrba gyűröm. A múltkor direkt kaszálta el Gazzát, úgyhogy ideje törleszteni.

Robynra ügyet sem vetettek. A telefonja ott pihent a pulton, ő pedig olyasmiket jegyzett le éppen a füzetébe, mint „prezentáció” és „nyitott gondolkodás”. Ha valaki belenézett volna a jegyzetömbbe, azt hiszi, hogy egy meetingre készül. Magas nő volt ugyan, majdnem száznyolcvan centi, de a lapos talpú cipőben, a sötét farmernadrágban és a szürke, kapucnis pulóverben senkinek nem szúrt szemet. A világosbarna haja előreomlott, így elrejtette a sminkeletlen arcát, a nagy, fekete keretes szemüveg pedig a mélykék, fürkésző tekintetét.

Ha úgy akarta, minden feltűnést el tudott kerülni. Hosszú évek során tökéletesítette ezt a képességét, és kiváló szolgálatot tett neki. Ha találkozott valakivel, az azonnal elfelejtette, hogy is néz ki. „Átlagos” volt, és úgy tartotta, ez a legjobb álca egy magánnyomozónak és a Staffordshire-i Rendőrség detektívfelügyelőjének egyaránt.

A férfiak tovább szitkozódtak és beszélgettek a fociról, miközben Terence Smith kivonult hátra. A fényképek és az előző beszélgetés felvétele már éppen elég bizonyíték volt ahhoz, hogy Robyn befejezettek tekintse az ügyet. Rengeteg terhelő információt gyűjtött össze a fickóról. A hétvégi meccs az utolsó darabka volt, és ha sikerül lefotóznia, ahogy Terence Smith focizik, végre leadhat mindent a biztosítónak, és azok megteszik a szükséges lépéseket. Felhajtotta a narancslevet, aztán észrevétlenül távozott.

A Polóba visszaülve meghallgatta a felvételt. Smith hangját tisztán ki lehetett venni. Használható bizonyítékot szerzett. Belenézett a tükörbe, és szenttelen mosolyt meresztett önmagára. A horgas orrú, sápadt arcú szürke nő, aki visszanézett rá, harminc és ötven között akármennyi lehetett. Pillanatok alatt lekapta magáról a szemüveget és a parókát, aztán lófarkba fogta a hosszú, gesztenyebarna haját. Beindította a motort, és eldöcögött. A gyomra nagyot kordulva emlékeztette, hogy aznap még nem evett. Ritkán hallgatott a gyomra panaszaira. Nem érdekelte az evés vagy az ivás. Sokkal inkább vágyott egy jó adag endorfinra.

* * *

Az edzőterem szinte üres volt, csak az a néhány elvetemült lézengett odabent, aki mindig ott tölti az idejét. Robyn azon is elgondolkodott, hogy ezek az emberek hazamennek-e egyáltalán valami-
kor. Úgy tűnt, mintha nem számítana, hogy hajnal hatkor vagy este

kilenckor megy le edzeni, ugyanaz a három ember mindig épp a súlyokat nyüstöli vagy a padon fut lehajtott fejjel, elmerülve a fülében dübörgő zenében. Robynnak is kellett az edzés, de mellette legalább dolgozni is eljárt. Ezek a srácok olyanok voltak, mint aki zokogva esik össze, ha egy percnyi edzést is ki kell hagynia.

Robyn ledobta a törülközőjét az egyik futópad akasztójára, és nekilátott nyújtani egy kicsit. Olyan sokáig görnyedt a Polóban, hogy a nyaka nagyokat ropogott, ahogy a fejét az egyik, majd a másik irányba döntötte.

Fellépett a futópadra, és laza sebességgel kezdett. Nem volt az a fajta, aki egyből túl gyorsan indít. Mint mindent az életben, az edzést is kimérten, lassan és egyenletesen kezdte. Majd gyorsít, ha a teste már készen áll. Ritmusosan lépdelni kezdett, ügyet sem vetve a tükörből visszaköszönő önmagára, az ide-oda ugráló, lófarokba fogott hajára. Ha az ember súlyzóval vagy géppel edz, jó, ha látja a tartását, de Robyn futás közben nem szerette magát nézni. Helyette inkább elmerengve figyelte a tükörből a többieket. Az egyik sarokban egy negyven év körüli nő egy hatalmas kék labdán éppen hasprézelt. Tricia elvált, és mindent megtett azért, hogy minél több férfi figyelmét magára vonja. A váláskor kapott pénz jelentős részét zsírleszívásra és mellműtetre költötte, és az utóbbi fél évben mindennap lejött edzeni. Láthatóan odavolt az apró sportmelltartókért és a passzos sortokért. Biccentéssel üdvözölte Robynt. Csak a férfi tagokkal volt hajlandó beszélgetni.

Robyn feljebb vette a sebességet. A többiekkel ellentétben ő nem hallgatott zenét edzés közben. Szerette hallani, mi zajlik körülötte.

Tricia végzett a haspréssel, majd elégedetten végignézett a tükörképén, aztán a kijáráthoz indult, hogy beszélgessen egy kicsit az egyik edzővel, Deannel. Ő tartotta a kick-box-edzéseket és a nehezebb

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

aerobikórákat. Robyn jobban szerette a spinninget, mert a szobabiciklis edzés fejlesztette az állóképességét. Ott nem volt alkalom a nyájas csevegésre – úgy legalábbis biztos nem, ahogy Robyn edzett, ő ugyanis a legnehezebb fokozatra állította a biciklit, és teljes erővel tekerve követte a zene ütemes lüktetését és az edző buzdító kiáltásait.

Amikor a sok teljesített triatlonja egyikére készült, a spinninget és a súlyzós edzéseket futással kombinálta, és ezen felül még mérőföldet tekert a versenybiciklijével – egy karbonvázás olasz modellel. Most éppen nem készült semmi nagy versenyre, így belefért néhány lazább edzés.

Robyn szerette a testét. Rengeteg borzalmas időszakon átsegítette, így hálából nagyon odafigyelt rá. Az alkata olyan volt, akár egy élsportolóé – izmos, feszes, és készen állt minden eshetőségre.

Egy halk belső hang azt kérdezte, hogy valóban ezzé vált-e, hogy már nincs benne más, csak egy robot, aki gépiesen edz, eszik és dolgozik minden percében. Robyn elcsitította a hangot, és gyorsabb tempóra kapcsolt. Azon járt az esze, hogy sikerült-e annyi bizonyítékot gyűjtenie, amivel Terence Smitht elítélik csalásért. Ha igen, akkor új ügyet kell találnia magának; valamit, ami eltereli a figyelmét a fejében sustorgó hangokról és a fájdalomról, amely lassan elborította a testét. Futás közben a gép megnyugtató susogását hallgatta. A testét lassan elárasztotta az endorfin és a vele járó kellemes, de függőséget okozó érzés. Elmúlt belőle a félelem. Elhallgattatta a hangokat, és eltemette magában a fájdalmat. Mert tudta, hogy vége van, ha ezek egyszer elszabadulnak.